

Arrest

nr. 297 508 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS loco advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Pakistan, Haripur in het vluchtelingen-kamp nr. 16. Je ouders waren zelf nog kinderen toen ze naar Pakistan vluchtten. Je bent zeventien jaar en dus minderjarig. Je bent de vierde in een gezin van vier broers en vijf zussen, allen geboren in Pakistan. Eén broer is overleden en drie oudere zussen zijn gehuwd. In Pakistan hadden jullie documenten (vluchtelingenkaarten). Je kreeg er beperkte scholing in een school voor Afghaanse vluchtelingen. Je vader werkte er als arbeider in de bouw. Omwille van de moeilijke omstandigheden voor Afghaanse vluchtelingen en omdat jullie werden lastig gevallen door politie, besloot uw familie terug te keren naar Afghanistan in 2016. Jullie keerden vrijwillig terug met de hulp van UNHCR. Ook de getrouwde zussen keerden met hun man en familie terug naar Afghanistan, provincie Baghlan, district Dushi, dorp Zorabi (Kelagi). In dat dorp heb je nog andere familie, namelijk een tante moederszijde en twee ooms moederszijde, die eveneens vanuit Pakistan zijn terug gekeerd naar Afghanistan. In Zorabi leeft ook je grootmoeder moederszijde. Verder wonen daar je vijf ooms en drie tantes vaderszijde. Toen jullie terug keerden, moest je vader het huis van je grootvader helemaal heropbouwen, omdat het een ruïne was. Jullie hadden geen gronden daar en je vader hielp bij het heropbouwen van huizen van andere terugkeerders. Jullie dorp was onder controle van de Taliban. Je vond het heel moeilijk om te integreren door de aanwezigheid van Taliban. Er werd zwaar gevochten in je regio, en drie van je vrienden werden meegenomen. De jongeren werden meegenomen om wapens te dragen voor de Taliban tijdens de gevechten in de regio. Ook jouw vader werd door de Taliban benaderd om jou met hen mee te laten gaan. Een eerste keer werd je vader door de Taliban gezegd dat je er wel klaar voor leek. Bij een clash of gevecht zou je moeten meegaan, indien ze jou zouden vragen. De Taliban kwamen een tweede keer naar je vragen. Je vader gaf een excuus en zei dat je bij je oom was. Na die tweede keer besloten je ouders je het land uit te sturen. Toen je al in Turkije was, hoorde je van je vader dat de Taliban opnieuw gekomen was en hem hadden geslagen toen bleek dat je niet meer thuis was. Je verliet Afghanistan in 1398 (2019) en reisde ongeveer een jaar via verschillende landen, o.a. Bulgarije waar je op 14 mei 2019 vingerafdrukken gaf, naar België waar je op 19 oktober 2020 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban omdat je je onttrokken hebt aan rekrutering, alsook omdat je in Europa hebt verbleven.

Ter ondersteuning van je vraag om bescherming leg je een kopie neer van de taskara van je vader en je eigen taskara, alsook verscheidene documenten in verband met jullie verblijf in Pakistan en vrijwillige terugkeer naar Afghanistan dd. 26/09/2016: de Proof of Registration Card (PoR) van je vader, je moeder, jezelf (°2000), je broer M.K. (°2000), je zusjes H. (°2002) en L. (°2005).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat je de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten

aanzien van jou een risico op vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je verklaart dat je bij terugkeer naar Afghanistan een vrees hebt vanwege de Taliban omdat je je zou onttrokken hebben aan gedwongen rekrutering. Je toont in eerste instantie al niet aan dat je onderworpen werd aan gedwongen rekrutering. Je maakt immers niet aannemelijk dat je vader daadwerkelijk werd gevraagd om je met de Taliban mee te sturen. Je stelt dat de Taliban je vader hadden benaderd met de opmerking dat je klaar leek om te vechten en dat in geval van een clash, je met hen moest meegaan, als ze je vroegen (CG p.14). Je vader zou hierop gezege hebben dat je nog te jong was. Uit je verklaringen blijkt dat de Taliban op zoek waren naar jongens in geval van acute gevechten. Echter, je gevraagd of de Taliban je ook effectief zijn komen vragen om deel te nemen aan de gevechten (CG p.15) antwoordt je ontwijkend en verklaart je dat de Taliban aan vader hadden gezegd "dat als er een clash zou zijn, en als wij komen vragen naar je zoon, dan moet je hem met ons meesturen zodat hij kan deelnemen in het gevecht" (CG p.15). Uit je verklaring blijkt niet dat de Taliban ook effectief zijn gekomen om je mee te nemen naar het gevecht, zoals blijktbaar wel met drie andere jongeren zou zijn gebeurd (CG p.14). Uit jouw verklaringen over de gebeurtenissen valt op te maken dat je vader op een eerder vrijblijvende wijze benaderd werd door de taliban, dat er geen dwang aan te pas kwam en dat jij daar op dit moment hypothesen aan vastknoopt die niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Er werd je vervolgens gevraagd of je ouders je preventief hebben weggestuurd, dus nog voor de Taliban de kans hadden op je op te halen (CG p.15). Op deze vraag geef je geen antwoord, gedraagt je je wat ontwijkend en meent je in de vertaling van de tolk dingen te hebben gehoord die je wil gecorrigeerd zien (CG p.15), met name over waar je was toen de Taliban een tweede en derde keer kwamen (CG p.16), antwoorden naast de kwestie dus.

Aangaande de tweede keer dat de Taliban zijn gekomen om naar jou te vragen, en je vader het excuus gaf dat je bij je oom was, valt op dat je hierover spontaan geen enkele andere informatie noch context geeft. Je geeft op geen enkele manier aan wat het doel was van de Taliban, of ze gewoon navraag kwamen doen en/ of het de bedoeling was om je daadwerkelijk mee te nemen.

Na deze tweede keer zou je familie besloten hebben je weg te sturen. De Taliban zouden nog een derde keer zijn gekomen toen jij in Turkije was en bij die gelegenheid hebben ze je vader geslagen (CG p. 14-15). Later wijzig je je verklaringen enigszins en stel je dat je vader zou zijn geslagen tijdens de tweede keer dat de Taliban kwamen, toen je vader aan de Taliban zei dat je bij je oom was (CG p.16-17). Tevens verklaart je nu dat het al na de eerste benadering was dat je ouders besloten om je het land uit te sturen (CG p.16) en dat gebeurde naar aanleiding van een incident in het dorp, waarbij een mortier van de checkpost in Saidkhel per ongeluk vijf dorpelingen had gedood die cricket aan het spelen waren (CG p.15). Dergelijke incoherenties geven blijk van weinig doorleefdheid.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat je bij je registratie als niet-begeleide minderjarige verklaarde dat de taliban je gevraagd hadden om wapens te transporteren van het ene dorp naar het andere, dat je hen dat weigerde en dat je daarom gevlucht bent (Minteh-fiche in het administratieve dossier). Uit je latere verklaringen bij DVZ en het CGVS komt tot uiting dat je een algemene situatie zoals je die beschrijft tijdens het persoonlijk onderhoud – ze forceerden mensen om met hen mee te gaan, [...]ze vroegen mensen wapens te dragen ... (CGVS, p.14) – klaarblijkelijk onterecht op jouw persoonlijke situatie betrok tijdens je aanmelding als niet-begeleide minderjarige. Nergens uit jouw verklaringen bij DVZ of op het CGVS komt immers tot uiting dat daadwerkelijk aan jou of aan jou via je vader gevraagd werd om wapens te transporteren voor de taliban noch blijkt uit jouw verklaringen dat jij of je vader daadwerkelijk geweigerd hebben aan deze vermeende eis te voldoen. Bovendien had je twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact met je familie, woont jouw familie op dit moment nog op dezelfde plaats en is er geen enkele aanwijzing dat jouw familie problemen met de taliban ondervindt omwille van jou (CGVS, p.7). Hoe dan ook kan er van uitgegaan worden dat een beweging zoals de taliban die op zulke korte tijd een gans land kon innemen, over meer dan voldoende vrijwilligers beschikt zodat ze geen beroep hoeft te doen op onvrijwillige of gedwongen rekrutering.

In dit verband dient vermeld te worden dat het onvoldoende aannemelijk is dat – zoals jij verklaart – de Taliban van huis tot huis zouden gaan, om te kijken welke jongens er fit genoeg zijn om deel te nemen aan de strijd. Je erop gewezen dat er meestal toch voldoende vrijwilligers zijn om bij de Taliban te gaan en/of rekrutering geregeld wordt via de dorpsoudsten, verklaart je dat in jouw dorp de Taliban naar de moskee kwamen en selecteerden en dan moesten die personen zich klaar houden voor het geval ze hen zouden oproepen (CG p.15). Je verklaringen terzake zijn heel summier. Dat de Taliban zou selecteren in

de moskee is weinig aannemelijk. Immers rekrutering vindt meestal vanuit bepaalde madrassa's plaats. Je verklaarde dat er in jouw dorp geen fatsoenlijke madrassa was, dat er enkel een qari was die in de dorpsmoskee de kinderen religieuze lessen gaf. Je verwees naar het dorp Ali Khel waarvan de mensen zeiden dat het een "vrijhaven voor Taliban" was (CG p. 13). Dit dorp ligt enkele dorpen ten noorden van jouw dorp. Het is weinig aannemelijk dat de Taliban mensen gedwongen zouden meenemen vanuit een dorpsmoskee. Immers, rekrutering is lokaal verankerd door beroep te doen op familiale en tribale banden, clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban en dit zeker in geval van een acute nood bij een clash (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Uit je verklaringen blijkt onvoldoende dat de Taliban je daadwerkelijk wilden rekruteren. Dat er in de moskee wordt opgeroepen om deel te nemen aan de strijd en zich klaar te houden wanneer je werd opgeroepen is vaag en algemeen en toont niet aan dat jij in het bijzonder zou worden gerekruteerd. Immers, het lijkt er meer op dat je ouders je preventief hebben weggestuurd omwille van de algemene situatie in je regio anno 2019.

Je gevraagd of je familie recent nog (persoonlijke) problemen had met de Taliban, maak je hiervan geen melding en stel je dat het leven voor hen moeilijk is nu de Taliban de macht hebben overgenomen. Je verwijst naar het feit dat je vader momenteel geen werk heeft (CG p.7).

Aangezien je niet aannemelijk maakt dat de Taliban je werkelijk wilden rekruteren, maak je ook niet aannemelijk dat je het risico loopt op repercussies omdat je je door je vertrek zou onttrokken hebben. Aangaande je verklaring dat bij terugkeer de Taliban zouden denken dat je een ongelovige bent geworden (CG p. 16), dient te worden opgemerkt dat je verklaring hypothetisch is. Bovendien verklaar je dat de Taliban niet op de hoogte zijn dat je vader je naar het buitenland, i.c. Europa heeft gestuurd.

Uit het bovenstaande volgt dat je de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het

noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De neergelegde documenten hebben betrekking op je identiteit, op je verblijf in Pakistan en vrijwillige terugkeer van je familie naar Afghanistan, die hier verder niet ter discussie staat.

Wel dient te worden opgemerkt dat er een incongruentie is inzake je geboortedatum. Zo verklaarde je ongeveer vijftien of zestien jaar te zijn (CG p. 5) en werd door de Dienst Voogdij je geboortedatum gelegd op 03/04/2005.

Op je PoR Card staat dat je geboren bent in het jaar 2000, maar hetzelfde geboortjaar staat ook op de PoR Card van je broer Masoom Khan. Op de fiche van terugkeer, waar na de vader en de moeder, de kinderen in volgorde van leeftijd worden opgesomd, blijkt dat je broer Masoom ouder zou zijn dan jij en je twee zussen Hukma en Leila jonger dan jij. Ten aanzien van het CGVS verklaarde je dat je broer Massoom jonger was, zijnde 12 jaar (CG p.6). Je zus Hukma is geboren in 2005 (PoR Card) en volgens de fiche van UNHCR was zij bij jullie terugkeer in september 2016 veertien jaar en jij vijftien jaar. Behoudens vergissingen ben je volgens deze documenten ouder dan wat je ten aanzien van de Belgische

asielinstanties hebt verklaard. Je verklaarde hierover dat je vader in de veronderstelling was dat jullie meer steun zouden krijgen indien hij u ouder zou voorstellen (CG p.9).

In het verslag van het persoonlijk onderhoud werd je geboortedatum verkeerd genoteerd, en rechtgezet in de opmerkingen die je via je advocaat per mail dd.08/12/2021 aan het CGVS overmaakte. Een andere opmerking betrof het moment waarop je gestopt bent met naar school gaan. Deze opmerking heeft betrekking op een element dat in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maakt het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het “*gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie*” en verwijst dienaangaande naar rapporten van onder meer UNHCR, EUAA en Nansen.

Wat betreft de beoordeling van het vluchtrelaas door verweerder, tracht verzoeker in een tweede onderdeel aan te tonen dat zijn verklaringen over de wijze van rekrutering door de taliban wel degelijk geloofwaardig zijn.

In een derde onderdeel behandelt verzoeker het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Hij maakt een uitgebreide analyse over het begrip ‘verwestering’ en het verschil tussen daadwerkelijke en toegeschreven verwestering, hetgeen hij vervolgens schetst in de Afghaanse context aan de hand van onder meer een aantal (academische) studies.

Wat betreft de toepassing op zijn individuele geval, betoogt verzoeker als volgt:

“Ten eerste kan zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, maar ook het feit dat hij geboren is in Pakistan en amper in Afghanistan gewoond heeft, in zijn specifieke situatie als risicobepalende omstandigheden beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ten tweede baseert verwerende partij zich op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing. Bovendien berust de analyse van verwerende partij van de beschikbare informatie in casu op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van de specifieke, individuele situatie van verzoeker. Er moet hoe dan ook voldoende rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban. Minstens zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten, zeker om uit beperkte informatie over de huidige situatie nog geen alomvattende conclusies te trekken. Hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR – die ervoor waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen – eveneens nuttig.

Uit bepaalde bronnen blijkt namelijk dat personen die die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of men zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weg geweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben.

(...)

In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij slechts 14 jaar was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan rond september-oktober 2019 en dat hij, na een traject van ongeveer een jaar, doorheen verschillende Europese landen, als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op nog steeds amper 15-jarige leeftijd. Ondertussen is hij al bijna drie jaar geleden vertrokken uit Afghanistan en verblijft hij al bijna twee jaar, onafgebroken, in België. Hij heeft dus ontegensprekelijk een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling, buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in België, doorgebracht, nota bene als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Wat eveneens relevant is in het geval van verzoeker, is dat hij geboren en getogen is in Pakistan, waar hij het grootste deel van zijn leven gewoond heeft, en niet in Afghanistan, waar hij in totaal amper drie jaar gewoond heeft. Dat verzoeker in Pakistan geboren is, omdat zijn ouders naar daar gevlucht zijn, die in 2016 beslisten om vrijwillige basis terug te keren naar Afghanistan, wordt door verwerende partij bovendien uitdrukkelijk niet betwist.

Bijgevolg is verzoeker nagenoeg niet gekend met het leven in Afghanistan, waar hij dus praktisch niet gewoond heeft, laat staan met het leven onder controle van de Taliban.

Door zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan, in Pakistan én België, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat er een nóg groter risico bestaat op moeilijkheden op vlak van integratie in het Afghanistan van vandaag met de Taliban als de facto machthebbers.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet bovendien herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zichzelf als 'ver-westerd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet hierbij voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Ook voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico als 'verwesterd' beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden. De Taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is (zie infra).

Verwerende partij betwist in dat verband ook niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is, waar zijn vader, na hun terugkeer uit Pakistan, zijn ervaring als bouwvakker gebruikte om niet alleen het huis van zijn familie, maar ook dat van andere terugkeerders herop te bouwen. Verzoeker is bovendien ook nooit naar school gegaan in Afghanistan en de omstandigheden in het vluchtelingen-kamp in Pakistan waren van erbarmelijke kwaliteit, waardoor verzoeker voor zijn komst naar België quasi volledig analfabeet was (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 5 en 13) – terwijl hij sinds zijn aankomst in België uiteraard wel erg ontwikkeld geraakt is.

Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder:

- het gebied van herkomst en het feit dat hij geboren en getogen is in Pakistan, waar hij tot zijn 11de gewoond heeft en de conservatieve, rurale omgeving in Afghanistan, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na jaren buiten Afghanistan verbleven te hebben, maar ook door zijn specifieke, persoonlijke ontwikkeling buiten Afghanistan, zowel in Pakistan als in België, als minderjarige;

- zijn leeftijd: het feit dat hij op amper 11-jarige leeftijd naar Afghanistan verhuisd is en op 14 jarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan;

- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen bijna twee jaar en het verblijf tout court van zeker meer dan drie jaar buiten Afghanistan, in het Westen, maar ook dat hij in totaal amper drie jaar van zijn leven in Afghanistan gewoond heeft en dus, op het moment dat een hypothetische terugkeer pas mogelijk wordt, langer in België zal gewoond hebben dan in Afghanistan. Verzoeker is immers nog steeds amper 17 jaar en zal, zolang hij minderjarig is, op geen enkele manier gedwongen kunnen terugkeren, wat betekent dat hij minstens nóg een volledig jaar in Europa en wellicht in België zal blijven en op deze manier zijn ontwikkeling en aanpassing aan de Westerse levensstijl dus nog zal verderzetten.

- de zichtbaarheid van verzoeker omwille van zijn kort verblijf in Afghanistan na in Pakistan opgegroeid te zijn en omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, religieus en linguïstiek niveau.”

Verzoeker gaat nog in op de risico's voor personen die worden beschouwd als verwesterd, in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de preciaire humanitaire situatie in heel Afghanistan en de volatiele veiligheidssituatie sinds de overname van het land door de taliban. Er kan volgens hem dan ook niet meer worden gesteld dat hij veilig kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden. Hij haalt hiertoe tal van landeninformatie en andere bronnen aan.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 9 augustus 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan” van juni 2023.

3.2. Op 17 augustus 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij een verklaring van zijn voormalige voogd van 15 augustus 2023 voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is

gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van boven-bedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift, onder meer, op het gegeven dat hij is geboren in Pakistan en daar jarenlang heeft verbleven, dat hij slechts drie jaar doorbracht in Afghanistan, het land dat hij vervolgens als minderjarige heeft verlaten, en dat hij sedertdien in Europa verblijft, alsook op zijn daaraan gekoppelde vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst als ‘verwesterd’ te worden bestempeld en vervolgd. Hij verbindt deze vervolgingsvrees onder meer aan een toegeschreven politieke overtuiging en religie.

5.2. Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker

verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdiens’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienselijke overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan het begrip ‘godsdiens’ moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78). Het begrip ‘godsdiens’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienselijke overtuiging – omvatten, aangezien godsdiens op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin HvJ 29 mei 2018, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., pt. 44 en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, Jehovan todistajat, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienselijke overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienselijke overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienselijke identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdiens in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienselijke handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienselijke handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip ‘godsdiens’ en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be"*

Addressed: Akhundzada, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als 'verwesterd', kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen' (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een geïnduceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.4. Thans dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekers langdurig verblijf in Europa. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hierbij moet worden benadrukt dat er in casu recentere en vollediger landeninformatie voorligt, zoals in punt 5.3 uiteengezet, dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in juni 2022. Tevens moet rekening worden gehouden met verzoekers persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing kan evolueren.

Waar op het einde van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker, volgens de verschillende PoR Cards die werden voorgelegd, ouder is dan wat hij ten aanzien van de Belgische overheden heeft verklaard, stelt de Raad vast dat het jaar 2005 doorheen het administratief dossier door de DVZ en het CGVS als verzoekers geboortjaar wordt gehanteerd alsook dat er bij registratie van verzoeker als niet-begeleide minderjarige nooit twijfel werd geuit omtrent zijn minderjarigheid en men het niet nodig vond om over te gaan tot een leeftijdsonderzoek (AD CGVS, stuk 5, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Het CGVS heeft verzoeker gedurende de gehele procedure steeds als minderjarige behandeld. Ook in haar aanvullende nota vermeldt de verwerende partij als verzoekers geboortedatum het jaartal 2005. De Raad meent dan ook dat deze geboortedatum gehandhaafd moet blijven.

Verder blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker, van wie aldus wordt aangenomen dat hij is geboren in 2005, Afghanistan omstreeks oktober 2019 heeft verlaten op veertienjarige leeftijd, dat hij vervolgens een jaar onderweg was en via verschillende landen reisde waarna hij België binnenkwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Hij diende op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in toen hij vijftien jaar oud was. Verzoeker kreeg toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS vond plaats op 25 oktober 2021. De bestreden beslissing dateert van 17 juni 2022. Verzoeker verwierf meerderjarigheid gedurende de beroepsprocedure (2023). Hij was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de asielpprocedure. Tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

In casu wordt verder niet betwist dat verzoeker werd geboren in Pakistan en daar verbleef tot hij elf jaar oud was. Verzoeker groeide op in een Afghaans vluchtelingenkamp. Op elfjarige leeftijd vertrok verzoeker naar Afghanistan waar hij slechts drie jaar verbleef tot hij veertien jaar oud was. Vervolgens vertrok verzoeker naar Europa. Verzoeker kreeg slechts een beperkte scholing in Pakistan en ging verder in Afghanistan niet naar school. Evenmin ging hij naar een madrasa (NPO, p. 5, 13). Hoewel hij voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft verzoeker ook een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren, die essentieel zijn voor zijn (sociale) ontwikkeling, in Europa, met name België, doorgebracht.

Momenteel is verzoeker achttien jaar oud, is hij vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij drie jaar in België.

Verzoeker verwees reeds tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 25 oktober 2021 naar zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden vermoord omdat ze zouden denken dat hij een ongelovige is geworden door naar een Europees land te gaan (NPO, p. 16). Uit punt 5.2 blijkt dat dit geen hypothetische vrees is, maar steun vindt in de beschikbare landeninformatie (*“Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als ‘verwesterd’, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 50-55).”*)

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 4), de stukken van het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker de Franse taal spreekt, hier naar school is gegaan en nog steeds Frans taalonderwijs volgt en zich openstelt voor de Belgische en Europese samenleving.

In een verklaring, die via aanvullende nota wordt gevoegd, zet zijn voormalige voogd uiteen dat haar voormalige pupil, verzoeker, steeds blijk heeft gegeven van een wil tot integratie, dat hij inmiddels de Europese culturele codes heeft verworven en verder beschikt over een grote zelfstandigheid en werkwillig is. Ondanks de gebeurtenissen in het land van herkomst en tijdens zijn reis naar Europa, is hij zeer veerkrachtig en wil hij vooruitgaan in het leven. Hoewel hij een aantal moeilijkheden kende op schoolniveau, gelet op zijn verleden in Afghanistan, spreekt hij goed Frans en toont hij een grote praktische leercapaciteit in het dagelijkse leven. *("(...) est un jeune qui montre des signes évidents de volonté d'intégration. Il a, depuis son arrivée sur le territoire belge, il y a presque trois ans maintenant, acquis les codes culturels européens. Il a toujours montré une grande autonomie et une volonté de se prendre en main, notamment en travaillant. C'est un jeune, qui malgré les traumatismes vécus au pays et sur son trajet d'exil, veut avancer dans la vie. Il est résilient et fait preuve d'une grande force pour affronter les obstacles mis sur son chemin. Malgré des difficultés d'apprentissage scolaire, liées à son passé en Afghanistan, il parle bien le français, ce qui démontre une grande capacité d'apprentissage en pratique, dans le quotidien.")*

De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat er slechts één stuk voorligt en dat de getuigenis van de voormalige voogd geen objectieve bron kan uitmaken, gelet op de nabijheid van de voogd met haar pupil en dat deze zich beperkt tot een subjectieve getuigenis van algemene aard.

De Raad meent dat de voormalige voogd, precies gelet op de nabije en nauwe begeleiding van haar voormalige pupil doorheen zijn minderjarigheid in het kader van haar wettelijk omschreven opdracht, wel degelijk een goed zicht heeft op verzoeker, zijn omstandigheden en zijn traject en evolutie tijdens zijn verblijf in België.

De Voogdijwet bepaalt immers dat een voogd regelmatig contact heeft met de minderjarige, met hem praat om een vertrouwensrelatie op te bouwen en zijn standpunt te kennen over de beslissingen die de voogd voornemens is te nemen. Op basis van de Voogdijwet is de voogd verder verplicht minstens tweemaal per jaar aan de vrederechter een verslag over te maken over de evolutie van de persoonlijke toestand van de pupil, met inbegrip van zijn opvoeding en moet de voogd daarbij melding maken van de plichten die hij heeft vervuld en de eventuele problemen van de minderjarige. De Voogdijwet bepaalt verder dat de voogd zijn opdracht vervult onder toezicht van de Dienst Voogdij en de vrederechter van de verblijfplaats van de minderjarige.

Gelet op de permanente begeleiding door de voogd, kan een (voormalige) voogd wel degelijk relevante elementen en informatie aanbrengen over een (voormalige) pupil die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van een beschermingsverzoek.

De verklaring van de voormalige voogd van 15 augustus 2023 bevat concrete elementen over de evolutie van de persoonlijke toestand van verzoeker, zijn problemen en zijn opvoeding sinds zijn binnen-komst in België, die in het kader van de beoordeling of er in casu sprake is van een (toegeschreven) verwestering relevant kunnen zijn. Deze verklaring kan dan ook niet zonder meer worden afgedaan als een louter subjectieve getuigenis. Gelet op het gegeven dat deze verklaring is afgelegd door een voormalige voogd en is gebaseerd op haar ervaringen over haar voormalige pupil in de uitoefening van een wettelijk omschreven mandaat waarbij zij onder toezicht stond van de Dienst Voogdij en de vrederechter, kan hieraan voldoende bewijswaarde worden gehecht. Het betoog van de verwerende partij doet hierover niet anders denken, nu zij zich beperkt tot algemene bemerkingen zonder deze concreet te onderbouwen en bovendien abstractie maakt van de wettelijke opdracht van de voormalige voogd.

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat verzoeker middels zijn verklaringen ter terechtzitting nog ingaat op zijn onderwijstraject, zijn vrijetijdsbesteding en zijn sociale contacten in en buiten het opvangcentrum met (Belgische) leeftijdsgenoten.

Zo uit voorgaande elementen als dusdanig niet kan worden besloten dat verzoeker is verwesterd, blijkt uit het geheel van deze elementen wel dat verzoeker actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst in België als niet-begeleide minderjarige Afghaanse jongen wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook een samenleving die is gebaseerd op 'westerse' waarden en opvattingen, zoals de gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban en dit tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en opvattingen.

Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, een dorp in Baghlan, zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Verzoeker heeft weliswaar een deel van zijn vormende jaren in het Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn verblijf in het opvang-centrum, zijn ervaringen op school en zijn dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten. Gelet op verzoekers actieve deelname en blootstelling aan de Belgische samenleving via onderwijs, vrije tijd, diverse sociale en dagelijkse contacten met onder meer Belgische jongeren en andere leeftijdsgenoten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen, is het dan ook aannemelijk dat verzoeker zich onbewust 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Verzoeker is aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het talibanregime. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, deze 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan de verstrengde regelgeving binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens werden aangescherpt.

Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker, die in oktober 2019 als 14-jarige uit Afghanistan is vertrokken, bijna twee jaar voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, te meer daar hij hiermee niet vertrouwd is. Dat verzoeker afkomstig is uit een dorp in Baghlan dat onder controle stond van de taliban toen hij daar verbleef van 2016 tot 2019, doet niet anders denken. Sinds de machtsovername werden deze regels en normen door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd, zoals blijkt uit de voorliggende landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Ze weerspiegelen dan ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan. Bovendien gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds aan dat hij tijdens zijn verblijf van 3 jaar in Afghanistan reeds problemen had om zich te integreren omwille van de aanwezigheid van de taliban (NPO, p. 13). De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zeker vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker Pashtou is en afkomstig uit het dorp Zorabi, gelegen in het district Doshi in de provincie Baghlan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp in een rurale omgeving. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Baghlan de derde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en het NRF (COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022, p. 5; EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, p. 94-98).

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken

daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 63-65).

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die in hun geheel moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat, gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoekers situatie, verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Gelet op zijn vertrek uit zijn dorp op veertienjarige leeftijd, de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds oktober 2019, zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds oktober 2020 en zijn sociale ontwikkeling in het Westen tijdens cruciale en vormende jaren, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, zelfs indien hij inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst, in geval van terugkeer aldaar riskeert een politieke of religieuze overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban. Bovendien kan ook niet worden uitgesloten dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal worden bekeken en mogelijk zal worden geconfronteerd met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in het Westen.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds werd gehoord slechts twee maanden na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, toen hij zestien jaar oud was. Het verzoekschrift werd tevens ingediend voor het verschijnen van de EUAA landeninformatie van augustus 2022 en de EUAA guidance note van januari 2023. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat het beleid van de taliban inzake normen en voorschriften sterk is geëvolueerd sinds de machtsovername en aanzienlijk is verstrengd. Daarenboven kan het verzoeker niet ten kwade worden geduid dat zijn persoonlijke situatie in België en de impact daarvan op een vermeende 'verwestering' sinds het nemen van de bestreden beslissing op 17 juni 2022 tot aan de terechtzitting bij de Raad nog steeds evolueren. De Raad herinnert eraan dat hij ertoe is gehouden een volledige en ex nunc-beoordeling te maken van verzoekers vervolgingsvrees, hetgeen inhoudt dat hij de elementen moet onderzoeken waarmee het CGVS rekening heeft gehouden of had kunnen houden, alsook de nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de bestreden beslissing is genomen.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijks leven. Het is niet mogelijk om met enige zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die worden beschouwd als verwesterd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging of godsdienst. De Raad herinnert eraan dat een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, immers ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES